

Thư của Phao-lô gửi Phi-lê-môn (Phi-lê-môn)

Mục-đích: Để thuyết-phục Phi-lê-môn tha-thứ cho người nô-lệ của ông là Ô-nê-sim, đã trốn chạy, và chấp-nhận người đó làm anh em trong đức-tin

Người viết: Phao-lô

Gửi cho: Phi-lê-môn, có lẽ là một hội-viên giàu-có trong hội-thánh Cô-lô-se

Ngày viết: Vào khoảng năm 60 SC (Sau Cơ-rít-tô Giáng-sinh) trong khi Phao-lô ở tù lần thứ nhất tại Rô-ma, được viết cùng lúc với hai thư tín Ê-phê-sô và Cô-lô-se

Bối-cảnh: Nô-lệ là thể-chế rất thông-thường trong Đế-Quốc Rô-ma, và dĩ-nhiên một số Cơ-rít-nhân đã có các nô-lệ trong gia-hộ của mình. Phao-lô không lên-án thể-chế này, nhưng ông đã phát-biểu một tư-tưởng cấp-tiến bằng việc gọi người nô-lệ này là anh em của Phi-lê-môn trong Cơ-rít-tô.

Câu gốc: “Có lẽ vì lý-do này mà nó bị xa cách với anh trong một chốc-lát, để anh sẽ được nó lại mãi mãi, không còn như một tên nô-lệ nữa, nhưng hơn một tên nô-lệ, một người em yêu-dấu, đặc-biệt đối với tôi, nhưng càng nhiều hơn biết bao đối với anh, trong cả xác-thịt lẫn trong Chúa.” (15-16)

Nhân-vật chính: Phao-lô, Phi-lê-môn, Ô-nê-sim

Chỗ chính: Cô-lô-se, Rô-ma

Nét đặc-trung: Đây là một bức thư cá-nhân và riêng-tư gửi cho một người bạn.

Ý chính: Xã-hội có nhiều bức tường phân cách người với người. Cơ-rít-tô phá-bỏ tất cả những vách tường đó. Sự chết và sống lại của Ngài mở ra một đường lối cho sự sống đời đời và mang tất cả các Cơ-rít-nhân vào thành một gia-đình của Đức Chúa TRỜI (Ê-phê-sô 2.14-2.18). “... không có sự phân-biệt giữa người Gờ-réc và người Giu-đa, được cắt-bì hay không được cắt-bì, người dã-man, người Sy-the, người nô-lệ hay người tự-do; nhưng Cơ-rít-tô là tất cả, và trong tất cả.” (Cô-lô-se 3.11). [Thời bấy giờ người Sy-the nổi tiếng là dã-man hơn các dân

khác.]

Lẽ-thật thay-đổi đời sống này là nền-tảng cho bức thư này gửi cho Phi-lê-môn. Là một trong ba thư cá-nhân trong Thánh-Kinh, thư Phi-lê-môn là sự biện-hộ cá-nhân của Phao-lô cho một người nô-lệ. Ông Ô-nê-sim ‘thuộc về’ Phi-lê-môn, một hội-viên của hội-thánh Cô-lô-se và là bạn của Phao-lô. Nhưng Ô-nê-sim, người nô-lệ, đã trốn chạy khỏi chủ của mình. Ông ấy chạy đến Rô-ma, nơi đây ông gặp Phao-lô và đáp-ứng với tin-lành và tin-nhận Chúa Giê-xu Cơ-rít-tô (10).

Thế thì, Phao-lô viết thư này cho Phi-lê-môn và tái giới-thiệu cho ông người nô-lệ đã chạy trốn, giải-thích rằng ông gửi người đó về, không phải chỉ như là một người nô-lệ, nhưng như là một anh em (11-12, 16).

Một cách khôn-khéo, Phao-lô xin Phi-lê-môn chấp-nhận và tha-thứ cho người nô-lệ của ông ấy (11, 14-15, 20).

Những bức tường phân-chia quá-khứ và các bức tường do chính Ô-nê-sim đã vừa tự mình dựng lên bởi việc trốn chạy không còn hiện-hữu nữa—họ là một trong Cơ-rít-tô.

Phi-lê-môn 1.1-1.14

1. Lời Phao-lô cảm ơn Phi-lê-môn (1-7)

Lời chào-thăm mở đầu (1-3)

1 **1**Phao-lô, một tù-nhân của Cơ-rít-tô Giê-xu, và Ti-mô-thê người em của chúng ta, gửi Phi-lê-môn, người anh em yêu-dấu và bạn đồng-công, ²và gửi Áp-bi người chị em của chúng ta, và gửi A-chíp chiến-hữu của chúng ta, và gửi hội-thánh trong nhà của anh:

³Xin ân-điễn cho anh và sự bình-an từ Đức Chúa TRỜI là Cha của chúng ta và Chúa Giê-xu Cơ-rít-tô.

Đức-tin và tình thương của Phi-lê-môn (4-7)

4Tôi luôn luôn tạ ơn Đức Chúa TRỜI của tôi, nhắc đến anh⁽¹⁾ trong các lời cầu-nguyện của tôi, ⁵bởi vì tôi nghe về tình thương của anh, và về đức-tin mà anh đã có hướng về Chúa Giê-xu, và hướng về tất cả các thánh-đồ; ⁶và tôi cầu-nguyện rằng sự thông-công của đức-tin của anh được trở thành hữu-hiệu qua sự nhận-biết mọi điều lành trong anh vì Cơ-rít-tô. ⁷Vì tôi vừa được nhiều niềm vui và an-ủi trong tình thương của anh, vì tâm-can của các thánh-đồ đã được làm tươi tỉnh lại qua anh, hồi anh.

2. Lời kêu-cầu của Phao-lô cho Ô-nê-sim (8-21)

8Bởi vậy, dẫu tôi có sự tin chắc nhiều ở Cơ-rít-tô để ra lệnh cho anh phải làm điều thích-hợp, ⁹nhưng vì tình thương tôi thà kêu-cầu anh—vì tôi là người thể ấy, là Phao-lô, người già-cả, và bây giờ cũng là một tù-nhân của Cơ-rít-tô Giê-xu⁽²⁾—¹⁰tôi kêu-cầu anh vì đứa con của tôi, mà tôi đã sinh ra trong gông cùm của tôi là Ô-nê-sim, ¹¹đứa trước kia đã là vô dụng đối với anh, nhưng bây giờ thì có ích cả cho anh lẫn cho tôi. ¹²Và tôi đã sai đích thân nó đi về cùng anh, nghĩa là, sai đi chính trái tim của tôi, ¹³đứa mà tôi đã muốn giữ lại với tôi, để thay mặt cho anh nó có thể hầu-việc tôi trong gông cùm của tôi vì tin-lành; ¹⁴song không có sự đồng ý của anh, tôi đã không muốn làm bất cứ một điều gì, để sự tốt lành của anh không phải như đã do ép-buộc, nhưng do tự ý anh.

¹Từ câu 4 đến câu 21, đại-danh-từ ở ngôi thứ hai số ít

²hay: một vị đại-sứ của Cơ-rít-tô Giê-xu và nay cũng là tù-nhân của Ngài

Philemon 1.1-1.14

1. Paul's appreciation of Philemon (1-7)

The open greeting (1-3)

1 **1**Paul, a prisoner of Christ Jesus, and Timothy our brother, To Philemon our beloved *brother* and fellow worker, ²and to Apphia our sister, and to Archippus our fellow soldier, and to the church in your house:

³Grace to you and peace from God our Father and the Lord Jesus Christ.

Philemon's faith and love (4-7)

4 I thank my God always, making mention of you in my prayers, ⁵because I hear of your love, and of the faith which you have toward the Lord Jesus, and toward all the saints; ⁶and I pray that the fellowship of your faith may become effective through the knowledge of every good thing which is in you for Christ's sake. ⁷For I have come to have much joy and comfort in your love, because the inward parts of the saints have been refreshed through you, brother.

2. Paul's appeals for Onesimus (8-21)

8 Therefore, though I have much confidence in Christ to order you to do what is proper, ⁹yet for love's sake I rather appeal to you—since I am such a person as Paul, the aged, and now also a prisoner of Christ Jesus—¹⁰I appeal to you for my child, whom I have begotten in my bonds Onesimus, ¹¹who formerly was useless to you, but now is useful both to you and to me. ¹²And I have sent him back to you in person, that is, sending my very heart, ¹³whom I wished to keep with me, that in your behalf he might minister to me in my bonds for the gospel; ¹⁴but without your consent I did not want to do anything, that your goodness should not be as it were by compulsion, but of your own free will.

Philemon 1.15-1.25

15For perhaps he was for this reason parted from you for a while, that you should have him back forever, 16no longer as a slave, but more than a slave, a beloved brother, especially to me, but how much more to you, both in the flesh and in the Lord. 17If then you regard me a partner, accept him as *you would* me. 18But if he has wronged you in any way, or owes you anything, charge that to my account; 19I, Paul, am writing this with my own hand, I will repay it (lest I should say to you that you owe to me even your own self as well). 20Yes, brother, let me benefit from you in the Lord; refresh my heart in Christ.

21Having confidence in your obedience, I write to you, since I know that you will do even more than what I say.

Paul's conclusion with his return (22-25)

22And at the same time also prepare me a lodging, for I hope that through your prayers I shall be given to you.

23Epaphras, my fellow prisoner in Christ Jesus, greets thee, 24as do Mark, Aristarchus, Demas, Luke, my fellow workers.

25The grace of the Lord Jesus Christ be with your spirit.

Phi-lê-môn 1.15-1.25

15Có lẽ vì lý-do này mà nó bị xa cách với anh trong một chốc-lát, để anh sẽ được nó lại mãi mãi, 16không còn như một tên nô-lệ nữa, nhưng hơn một tên nô-lệ, một người em yêu-dấu, đặc-biệt đối với tôi, nhưng càng nhiều hơn biết bao đối với anh, trong cả xác-thịt lẫn trong Chúa. 17Thế thì nếu anh coi tôi là một bạn đồng-công, xin nhận nó như *anh nhận* tôi. 18Song nếu nó đã làm thiệt hại anh theo bất cứ cách nào, hoặc mắc nợ anh bất cứ cái gì, xin ghi số đó vào sổ của tôi; 19tôi, Phao-lô, đang viết điều này với chính tay tôi: tôi sẽ hoàn nó lại (e tôi phải nói với anh rằng anh cũng mắc nợ tôi, ngay cả chính bản thân của anh). 20Phải, anh ơi, xin cho tôi được lợi từ anh trong Chúa; xin làm tươi tỉnh lại tâm tôi trong Cơ-rít-tô.

21Có lòng tin-tưởng vào sự vâng lời của anh, tôi viết cho anh, vì tôi biết rằng anh sẽ làm thậm chí nhiều hơn điều tôi nói.

Kết-luận của Phao-lô với việc ông trở lại (22-25)

22Và cũng cùng một lúc xin sửa-soạn cho tôi một phòng trọ, vì tôi hy-vọng rằng qua các lời cầu-nguyện của anh em tôi sẽ được ban cho anh em.

23Ê-pháp-ra, là bạn đồng-tù của tôi trong Cơ-rít-tô Giê-xu, chào-thăm anh⁽¹⁾, 24cũng vậy Mác, A-ri-tạc, Đê-ma, và Lu-ca, các bạn đồng-công của tôi.

25Xin ân-điễn của Chúa Giê-xu Cơ-rít-tô ở với linh của anh em⁽²⁾.

¹Đây có đại-danh-từ ở ngôi thứ hai số ít;

²bản khác thêm: *A-men*